

ANEXA 2

PĂSĂRI - ASPECTE BIOLOGICE

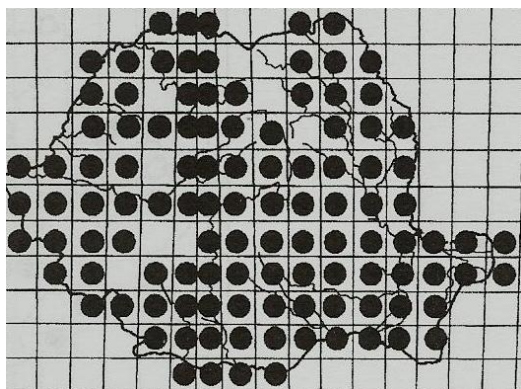
Ciconia ciconia (Linnaeus) 1758 - barză albă

Morfologia externă - Aripa 560-629 mm, coada 240-260 mm, tarsul 170-190 mm, ciocul 180-195 mm. Tot penajul alb-murdar. Remigele și tectricele cele mai lungi ale aripilor negre. Ciocul roșu strălucitor la adulți iar la tineri negricios. Ochii cafenii. Tarsul roșu-sânger.

Reproducerea - Cuibul este construit pe acoperișuri, coșuri, stâlpi electrici, dar și în arbori bătrâni, cu totul excepțional pe sol. Este o construcție mare, reutilizată an de an formată de crengi și crenguțe în amestec cu iarbă și pământ; căptușită cu resturi de plante, fulgi,

cârpe, etc. La adunarea materialului și la construcția cuibului participă ambele sexe. Femela depune în număr de 3-5 ouă, de la începutul lui aprilie. Incubația este realizată într-un

interval de 31 până la 34 de zile. Clocitul începe după depunerea primului sau celui de-al doilea ou fiind asigurată de ambele sexe. Femela rămâne pe cuib în mod obișnuit noaptea. Are loc o singură clocire pe an. Puii sunt nidicoli; hrăniți de ambii părinți; pot părăsi cuibul la 33-35 de zile, dar sunt alimentați încă 14 zile de părinți. Prima haină este un puf alb-cenușiu, scurt și rar; după o săptămână apare cea de-a doua haină din puf mai lung. Ciocul este negricios cu vârful maro; bărbia golașă, neagră; picioarele alb-roșiatice.

Hrana - Se hrănesc cu broaște, șerpi, șopârle,

gândaci, mormoloci, larve de insecte, viermi, melci, pești, șoareci, etc.

Fenologia – oaspete de vară.

Habitat – sate și periferiile orașelor, în ținuturile joase.

Răspândire în Europa - Spania, Polonia, Estonia, Lituania, Rusia.

Răspândire în România – migrază în număr mare, ocupând aproape toată țara.

Effective – 4 000 – 6 000 de perechi.

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexele I, II), Legea 89/2000 (AEWA-anexa 2), Legea 407/2006 și 197/2007-Legea vânătorii (anexa 2-vânătoarea interzisă), Directiva păsări 79/409/EEC, OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3).

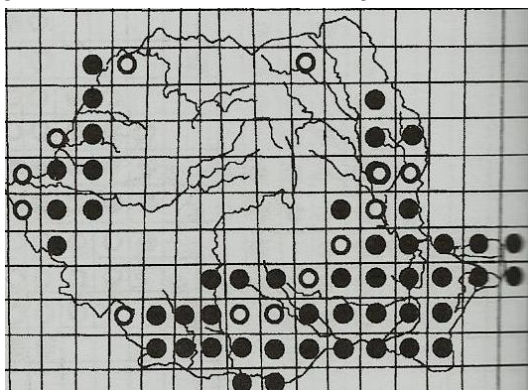
Coracias garrulus (Linnaeus, 1758) - dumbrăveancă

Morfologia externă - aripa 193-205 mm, coada 125-140 mm, tarsul 21-23 mm. Penajul dominant verde strălucitor. Remigele albastre-indigo pe partea superioară, albastre-azur pe partea inferioară. Tectricele inferioare de pe partea superioară a antebrațului și penajul târziei albastru întunecat. Rectricele externe albastre către întunecat în mod progresiv și cu steagul extern albastru mai deschis. Cele două rectrice mediane verzi-albastre

sau verzi-sure. Spatele cafeniu-scoțșoară deschis. Fruntea și bărbia alburii. Ochii cafenii. Ciocul negru. Picioarele galbene întunecat-murdar.

Reproducere - cuibul este construit în scorburi, în găuri din mal sau în crăpături din ziduri, rar în cuiburile altor păsări mari. Este o adâncitură necăptușită sau o grămadă din diferite plante, pene, etc. Ouăle, în număr de 4-5, sunt depuse de la mijlocul lunii mai până la începutul lunii iunie; au culoare alb lucioasă și sunt ovale. Incubația este realizată într-un interval de 18-19 zile. Clocitul începe o dată cu depunerea primului ou și este asigurat de ambele sexe care clocesc o dată pe an. Puii sunt nidicoli, golași; îngrijiți de ambii părinți; părăsesc cuibul la 26-28 de zile, fiind hrăniți încă o perioadă de timp după aceasta. Tinerii au creștetul capului, ceafa și laturile abdomenului verzi-sur, spatele canușiu-scoțșoară șters, coada verde-albastră șters; în rest penajul asemănător adulților.

Hrana - se hrănesc cu insecte, răme, melcișori, broaște, șoareci; uneori dode, mure.

Fenologie - oaspete de vară, din aprilie până în noiembrie.

Habitat - trăiește în păduri luminoase din ținuturi joase, însorite, terenuri deschise cu arbori singuratici.

Răspândire în Europa - se poate observa pe aproape tot cuprinsul continentului.

Răspândire în România - răspândită în regiunea de câmpie, frecventă în sudul și sud-estul țării, dar și în Câmpia de Vest.

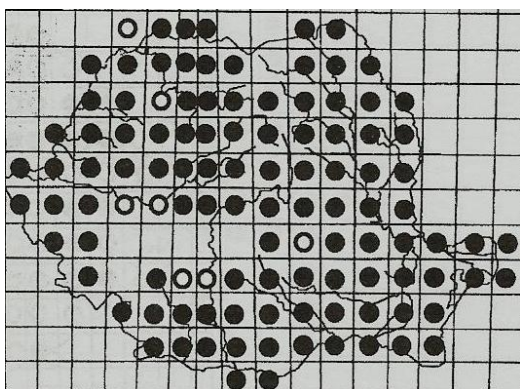
Efective - 2.000-3.500 perechi.

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Directiva Păsări 79/409 EEC (anexa I), OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3).

Upopa epops (Linnaeus, 1758) – pupăză

Morfologia externă—aripa 145-154 mm; coada 100-115 mm; tarsul 21-23 mm; ciocul 50-60 mm. Spatele, în general, gălbui pe mijloc; umerii și aripile cu dungi transversale, negre, care alterează cu alb-gălbui. Moțul galben-ruginiu, fiecare până având vârful negru. Abdomenul galben-lutos. Laturile cu pete longitudinale. Coada neagră, cu dungi longitudinale albe. Ochii cafenii întunecat. Ciocul negru. Picioarele sure-plumburii. Femela are culorile mai șterse decât ale masculului, iar tinerii au un moț mai scurt.

Reproducere - cuibul este construit în scorburi de arbori sau găuri de sticlă, în ziduri dărăpănate, în grămezi de pietre, stive de lemne, uneori și în cutii construite special pentru păsări (cuiburi artificiale); este slab conturat și căptușit săracăcios cu plante, pene, lână, cârpe, etc. Are miros neplăcut datorită excrementelor semilichide ce se adună aici în perioada creșterii puilor. Ouăle, în număr de 6-7, depuse zilnic, începând de la sfârșitul lunii aprilie până la începutul lunii mai, sunt eliptice, netede, mate, cu porți evidenți, cenușii, gălbui, oliv sau

verzui spre cafeniu. Coaja se pătează în cuib. Incubația este realizată într-un interval de 16-19 zile. Clocitul începe înaintea încheierii ponte și este asigurat de femelă, hrănită în acest timp de mascul. Pe an, are loc o singură clocire; mai rar două. Puii sunt nidicoli; acoperiți de femelă, timp în care masculul aduce hrana; mai târziu ambii părinți asigură hrănirea. Părăsesc cuibul la 20-27 de zile, fiind hrăniți încă un timp- sunt acoperiți de puf lung și săracăcios, alb-cenușiu; gâtulețul este roșu, ciocul scurt, drept și gros, gri—albastru cu îngroșare albă.

Hrana – este formată din larve, viermi, insecte.

Fenologie – oaspete de vară, din aprilie până în noiembrie.

Habitat – terenuri deschise, însorite, cu vegetație lemnoasă dispersă; liziere și rariști de păduri, pâlcuri de arbori, livezi bătrâne, vii în culturi tradiționale, zăvoaie, parcuri mari, etc.

Răspândire în Europa – efectiv însemnat, de cca. 0,6 milioane de exemplare se află doar în Spania, pe când totalul din celelalte țări europene este de maximum 300.000-800.000 perechi (fără Rusia).

Răspândire în România – specie larg răspândită în întreaga țară, pe alocuri frecventă.

Efective – 10.000-25.000 perechi.

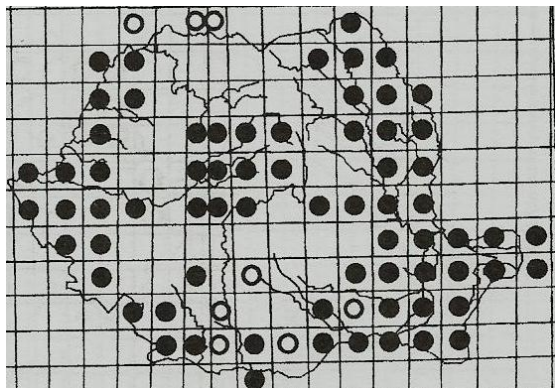
Protecție – Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 407/2006 și 197/2007 – Legea vânătoriei (anexa 2 – vânărea interzisă), OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 4B).

Vanellus vanellus (Linnaeus, 1758) – nagâț

Morfologia externă – aripa 220-236 mm; coada 44-48 mm; tarsul 44-48 mm; ciocul 23-27 mm. Creștetul, regiunea gușii, jumătate din cioadă negre intens strălucitoare. Mantaua verde întunecat, cu reflexe albastre sau purpurii. Pe laturile gâtului și ventral alb. În regiunea occipitală, un moț împărțit în două și format din pene lungi și înguste. Femela are moțul mai scurt, partea anterioară a gâtului pătată cu negru și alb. Tinerii au culorile mai șterse, penele spatelui cu o margine lată galbenă-rozie. Ochii cafenii. Ciocul negru. Tălpile roșii, întunecat, murdar.

Reproducere – cuibul este construit pe sol, pe suprafețe deschise, pe pășuni, câmp, în zone inundabile și mlăștinoase. Are forma unei adâncituri plane, fără material suplimentar. Ouăle, în număr de 4, depuse la intervale de 1-2 zile, de la sfârșitul lunii martie până la începutul lunii aprilie, sunt netede, fără luciu, maro-galben, oliv sau gri, mai rar albastre sau roșcate, cu puncte sau pete mici negre, rar cu dungi mici. Incubația este realizată într-un interval de 24-27 de zile. Clocitul începe la depunerea ultimului ou sau cu puțin înainte și este asigurat de femelă. Are loc o singură clocire pe an. Puii sunt nidifugi; îngrijiți de ambele sexe; în timp ce femela conduce și acoperă puii, masculul veghează. Devin independenți la cca 33 de zile. Sunt acoperiți de un puf alb pe partea inferioară a corpului, negricios în regiunea pieptului,

gri-gălbui bălțat cu negru pe partea superioară; ceafa albă cu o bandă neagră de-a lungul flancurilor și câte o pată întunecată pe tarse.

Hrana – este formată din: viermi, larve, gasteropode, insecte, vegetație de malștină; iarna, îndeosebi semințe și nevertebrate din apele neînghețate.

Fenologie – oaspete de vară.

Habitat – trăiește în bălțile cu vegetație bogată, pajiștile umede, în general locurile bălțite.

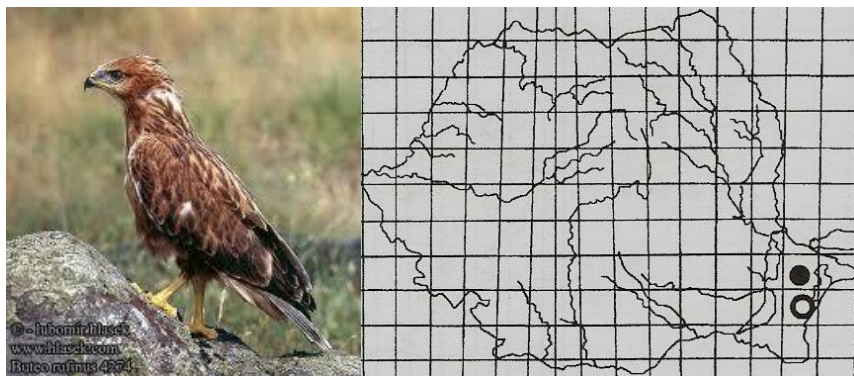
Răspândire în Europa – iernează în ținuturile din vestul continentului.

Răspândire în România – se poate observa pe tot cuprinsul Câmpiei de Vest, Câmpiei Române, Transilvania, Podișul Moldovei, Dobrogea și Delta Dunării.

Efective – 6.000-12.000 perechi.

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa III), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexele II), Convenția Haga (anexa II), Directiva păsări 79/409/EEC (anexa II/2).

Buteo rufinus (Cretzschmar) 1827 - șorecar mare

Morfologia externă - Aripa 400-430 mm. Ciocul și picioarele, în comparație cu buteo buteo (șorecar) sunt mai groase. Coada nu este vârgată totdeauna cu dungi până la capăt; la adulți are nouă dungi. Cuibul îl construiește în stâncării, mai rar în arbori, iar uneori pe stâlpii de înaltă tensiune.

Hrana – rozătoare, păsări, reptile, insecte mari.

Fenologie – oaspete de vară și pasăre de pasaj.

Habitat – în toate ținuturile de stepă descoperite.

Răspândire în Europa – se estimează o creștere în sud-estul continentului.

Răspândire în România – se poate observa în Dobrogea în perioada de cuibărit, mai ales în pădurea Babadag și Munții Măcinului.

Efective – 10-20 perechi, (este incert).

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexa II), Directiva păsări 79/409/EEC, OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3), Legea 407/2006 și 197/2007-Legea vânătorii (anexa 2, vânărea interzisă).

Statut – specie vulnerabilă.

Aquila pomarina (C.L.Brehm) 1831 - acvilă țipătoare mică

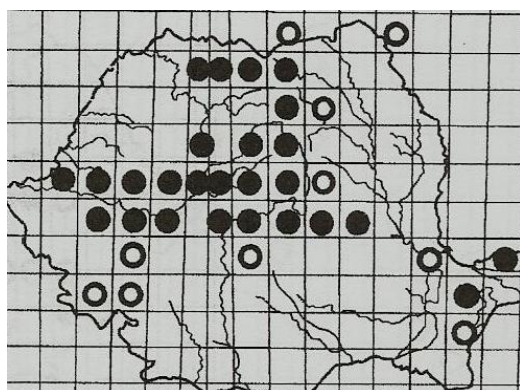
Morfologia externă - Aripa la mascul 460-490 mm, iar la femelă 495-525 mm, coada 230-260 mm. Adulții au penajul dorsal cafeniu întunecat la occiput și ceafă, pe cantru și longitudinal, tentă ruginie sau galbenă și ușor întunecată. Tectricele supracordale alburii, pătate cu roșu-ruginiu. Partea ventrală a gâtului, pieptul și abdomenul cafenii mai deschis decât spatele. Tectricele subcordale albastre-gălbui foarte deschis. Tectricele mari și mijlocii ale aripii pătate la vârf; cele maricuri roșu și ruginiu, cele mijlocii cu alb sau cenușiu. Rectricele dungate sau de culoare

uniformă, afară de o bandă deschisă la extremitatea lor.

Reproducere - Cuibul este construit în arbori, între 6-26 m înălțime, la marginea pădurii; este reutilizat anual; cel mai nou este cel mai mic însă se mărește prin reutilizare; este construit din bețe și căptușit cu iarbă și ramuri cu frunze. Ponta – este depusă de la sfârșitul lunii aprilie până la începutul lunii mai. Ouăle, în număr de 2, depuse la intervale de 3-4 zile, sunt albe, pătate cu roșu-marou până la violet; cele pierdute sunt uneori înlocuite. Incubația este realizată într-un interval de 38 până la 41 de zile. Clocirea începe de la depunerea primului ou și este asigurată în special de femelă. Puii sunt nidicoli; cel mai mic moare de obicei în prima săptămână dacă hrana nu este îndestulătoare; sunt hrăniți și acoperiți de femelă, care mai târziu lipsește timp îndelungat din cuib, hrana fiind adusă de mascul. Prima haină a puilor este un puf scurt, gri-alb, cea de-a doua este mai lungă, alb-cenușie, mai întunecată pe cap, în regiunea ochilor și bărbiei. Se acoperă cu pene la 24 de zile; la 33 de zile își iau singuri hrana, iar la 55-65 de zile sunt gata de zbor, dar mai rămân în apropierea cuibului încă 3 săptămâni.

Hrana - se hrănesc cu mamifere, păsări, reptile, amfibii, dar și insecte mari și hoituri.

Fenologia – oaspete de vară.

Habitat – în păduri mature mai ales de foioase, intercalate cu pajiști naturale; păduri de luncă.

Răspândire în Europa – estul continentului; cea mai mare populație: 2.800-5.200 în Letonia, peste 3.000 în Belarus, 1.700-1.900 în Polonia.

Răspândire în România – cuibărește cu precădere în Transilvania în păduri de foioase sau de conifere.

Efective – 500-1.000 perechi.

Protecție – Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexa II), Directiva păsări 79/409/EEC, OUG 57/2007

privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3), Legea 407/2006 și 197/2007-Legea vânătorii (anexa 2, vânărea interzisă).

Statut – specie vulnerabilă.

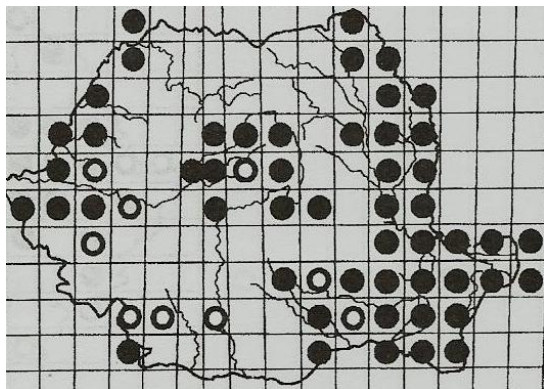
Circus aeruginosus (Linnaeus) 1758 - Herete de stuf

Morfologia externă - Sexele cu un dimorfism pronunțat. La femelă, aripa 395-435 mm, coada 240-260 mm, tarsul 85-90 mm. La mascul, aripa 385-420 mm, coada 230-245 mm, tarsul 80-86 mm. Femela adultă cu creștetul și ceafa galbene, cu raze cafenii. Spatele cafeniu-roșu întunecat. Umerii și tectricele superioare de la antebraț galbene, cu pete cafenii longitudinale. Gușa galbenă iar obrajii cafenii-roșii. Masculul adult cu penaj foarte pestriț, penele frunții și creștetul cafenii, cu margini gălbui. Spatele cafeniu întunecat. obrazul și gâtul galbene șterscu nuanțe întunecate. Partea anterioară a gâtului și pieptul galbene cu pete cafenii longitudinale. Abdomenul roșu-ruginiu, cu vârful penelor mai deschis. Remigele secundare și toate rectricele cenușii. Ochii galbeni. Specia are numeroase varietăți de culoare.

Reproducerea - Cuibul este construit în mlaștini, la adăpostul stufărișului; pe pământ, câteodată refolosit. Este alcătuit dintr-o grămadă mare de bețe, stuf uscat, căptușit cu iarbă. Este construit exclusiv de femelă. Ponta – Femela depune începând din luna aprilie până la

Începutul lunii iunie, în număr de 3-6 ouă, scurt - fusiforme, albastrui-albicioase, netede, lipsite

de luciu, uneori pătate datorită materialului din cuib. Incubația este realizată într-un interval de 31 până la 36 de zile. Clocirea începe după primul, al doilea sau al treilea ou depus și este asigurată de femelă. Puii sunt nidicoli; prima haină este un puf scurt și rar, roșcat-gălbui pe partea superioară a corpului, alb pe cea inferioară, pe gât și creștet; haina a doua este lănoasă, ruginiu-cenușie pe partea superioară. Primele 7-10 zile femela protejează puii sub aripi, hrana fiindu-le adusă de mascul; mai târziu vânează ambii părinți. Puii se acoperă cu pene după 28 de zile, zboară la 38-40

de zile; timp de circa 14 zile, fiind lipsiți de siguranță, nu se depărtează mult de cuib. Devin independenți după 2-3 săptămâni.

Hrana - Se hrănesc cu broaște, șobolani de apă, șerpi, pești, insecte mari dar și păsări adulte, tinere sau pui de cuib, mai ales în perioada de hrănire a puilor.

Fenologie – oaspete de vară.

Habitat – vecinătatea bălților cu mari întinderi de stufăriș.

Răspândire în Europa – sudul și centrul continentului.

Răspândire în România – mai ales în regiunea de câmpie, în stufărișuri întinse. Abundență maximă în Delta Dunării.

Efective – 700-1.500 perechi.

Circus cyaneus(Linnaeus) 1766 - Herete vânăt

Morfologia externă - Sexele cu dimorfism pronunțat. La femelă, aripa 380-400 mm, coada 250-275 mm, tarsul peste 75 mm. La mascul, aripa 335-360 mm, coada 230-240 mm, tarsul 67-72 mm. Femela adultă cu spatele cafeniu-roșcat. O dungă albă deasupra ochiului. Penajul de la ceafă și tectricele superioare ale aripilor cu marginile galbene-roșii. Coada cu dungi alternative cafenii și roșiatice. Ventral roșiatice, cu pete cafenii, longitudinale. Masculul adult cu spatele cenușiu deschis și abdomenul alb. Gușa cu raze cafenii și albe. Prima

pană a aripii cenușie întunecată, următoarele cinci sunt negre, cu cenușiu sau alb la bază iar celelalte cenușii mai întunecate. Coada cu câteva dungi transversale întunecate. Irisul, ceara și tălpile galbene-portocalii. Ciocul negru. Tinerii de ambele sexe asemănători cu femela.

Hrana – mai mult cu rozătoare, apoi păsări mici, pui de cuib, ouă, reptile, insecte mari.

Fenologie – pasăre de pasaj.

Habitat – ținuturi deschise de stepă, acoperită cu vegetație specifică.

Răspândire în Europa – cuibărește în nord și iernează în sudul continentului.

Răspândire în România – de-a lungul litoralului, dar și în regiunile de șes.

Circus pygargus (Linnaeus) 1758 - Herete sur

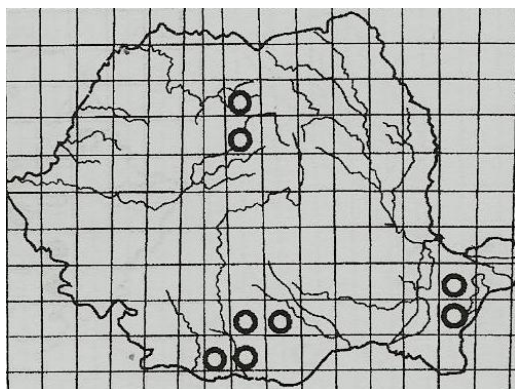
Morfologia externă - Sexele prezintă dimorfism pronunțat. Aripa la femelă 370-390 mm, iar la mascul 350-377 mm, coada 216-240 mm, tarsul 55-60 mm. Femelele adulte și masculii tineri în general cenușii-cafenii. Creștetul dungat cu roșu și negru. Abdomenul

albicios, împeștriat cu pete ruginii puțin pronunțate. Masculii adulți au capul, spatele, gâtul și partea anterioară a pieptului albastre-cenușii iar abdomenul și coapsele cu dungi roșii-ruginii. Remigele primare negre, cele secundare albastre - cenușii deschis, cu o dungă transversală la mijloc, formând o bandă bine pronunțată pe partea exterioară a aripii. Pe coadă prezintă 4-5 dungi negre. Tinerii cu spatele cafeniu întunecat, cu marginile penelor și către vârf cafeniu-roșii. Sub ochi o pată albă înconjurată, în parte, de o pată mai mare, cafenie

întunecat. Regiunea târziei albă. Penele aripilor și ale cozii cu pete transversale. Ochii la masculii adulți sunt galbeni strălucitori, la femele galbeni deschis, iar la tineri galbeni întunecat. Ciocul negru și tălpile galbene.

Reproducere – femela construiește cuibul pe sol, în apropierea unei tufe mai mari de vegetație, constituit din diverse resturi de vegetale, trestie, rămurele iar în interior căptușit cu vegetație fină. La începutul lunii mai, femela depune, de obicei, 4-5 ouă, la un interval de 36-72 de ore între ele. Clocitul începe după depunerea primului ou fiind efectuat numai de femelă circa 27-30 de zile, timp în care masculul îi aduce hrana în cuib. De fapt eclozarea tuturor

puiilor durează până la 40 de zile, deoarece puii stau sub mamă, fiind diferențe mari între ei. Puii încep să stea în picioare numai după 12 zile de la eclozare, începând să la crească și penele care le acoperă tot corpul până la vârsta de 30 de zile. Femela în permanență este atașată de pui stând în imediata lor apropiere până ce aceștia devin independenți.

Hrana – consumă o mare varietate de vertebrate, dar și insecte mari.

Fenologie – specie de pasaj, extrem de rar oaspete de vară.

Habitat – câmpii cultivate sau necultivate, cu vegetație ierboasă înaltă.

Răspândire în Europa – cca 75% din populație se găsește în Rusia, 15% în Peninsula Iberică.

Răspândire în România – nu sunt dovezi clare care să ateste cuibăritul, dar vara se pot vedea exemplare adulte, mai ales în Dobrogea.

Efective – 20-40 perechi.

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexa II), Directiva păsări 79/409/EEC, OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3), Legea 407/2006 și 197/2007-Legea vânătorii (anexa 2, vânărea interzisă).

Statut – specie periclitată.

Falco columbarius (Linnaeus) 1758 - Șoim de iarnă

Morfologia externă - la mascul, aripa 193-205 mm, coada 123-133 mm, tarsul 33-38 mm; la femelă, aripa 216-224 mm, coada 140-145 mm, tarsul 38-39 mm. Masculii în regiunea cefei sunt ruginiu-cafeniu cu dengații întunecate, restul spatelui cenușiu-ardeziu și cu dungi întunecate la coadă. Gâtul alb sau albicios, ventral galben-alb până la ruginiu-cafeniu cu dungi întunecate către coadă. Rectricele albastre-cenușii, cu scurte dungi întunecate la capăt și cu marginea albă. Femelele în regiunea cefei sunt albicioase-gălbui; spatele cenușiu-cafeniu, cu 1-2 pete ruginii-cafenii, cu dungi transversale câteodată mai puțin clare pe pene. Ventral albicios până la galben-cafeniu, cu pete alungite, întunecate. Rectricele cafenii, cu dungi transversale albicioase sau ruginii și cu vârfurile albicioase.

Fenologie – oaspete de iarnă (din octombrie până în aprilie).

Habitat – prefer ținuturile mlăștinoase și turbăriile.

Răspândire în Europa – regiunile nordice ale continentului.

Răspândire în România – frecvent în zona Carpaților; în perioada de pasaj apare în număr mare în Delta Dunării.

Protecție - Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Legea 13/1998 (Convenția Bonn, anexa II), Directiva păsări 79/409/EEC (anexa I).

Calandrella brachydactyla (Leisler) – ciocârlie de stol

Morfologia externă – aripa 88-95 mm; coada 63-70 mm. Penajul dorsal pământiu deschis, cu reflexe cenușii și roșiatice pe cap. Aripile cu dungi mai întunecate. Cele două pete de pe laturile gâtului mai mici și mai puțin colorate decât la *M. Calandra*. Ciocul scurt și puternic. Degetele scurte.

Reproducere – cuibul și-l instalează pe sol, într-o scobitură mai adâncă la baza unor tufe de plante, fiind alcătuit din tulpini de graminee uscate, diferite tulpinițe

de plante, rădăcinuțe și căptușit cu pene, puf, păr de animale și lână. În a doua jumătate a lunii aprilie, cuibul este gata și femela depune prima pontă formată din 3-5 ouă, pe care le clocește timp de 13 zile; între timp este schimbată la cuib și de mascul. După eclozare, puii deschid ochii numai în a 5-a zi, iar cuibul îl părăsesc după 9-10 zile de la eclozare stând ascunși prin apropierea acestuia, unde sunt hrăniți, în continuare, de ambii părinți încă 2-3 zile. De obicei, la vârsta de 11-12 zile pot zbura.

Hrana – în perioadele calde, este formată în mod deosebit din insecte și larvele acestora, iar în sezonul rece se hrănesc și cu semințe mici de la diverse plante.

Fenologie – oaspete de vară, din martie până în octombrie.

Habitat – trăiește în câmpiile și locurile nisipoase de pe amrginea apelor.

Răspândire generală – răspândită în țările din jurul Mediteranei.

Răspândire în România – cuibărește în ținuturile aride, în vegetație de stepă și culturi agricole din Dobrogea.

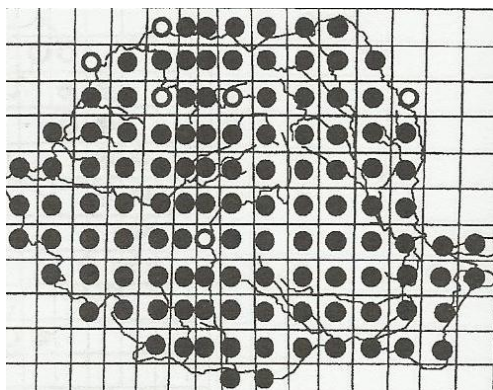
Efective – 4.000-8.000 perechi.

Protecție – Legea 13/1993 (Convenția Berna, anexa II), Directiva Păsări 79/409 EEC (anexa I), OUG 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice (anexa 3).

Lanius collurio (Linnaeus, 1766) – Sfrâncioc roșiatic

Morfologie externă – aripa 89-99 mm; coada 75-87 mm. La mascul, capul, ceafa și târâța cenușii-albăstrui. Peste ochi trece o dungă neagră. Spatele cafeniu-roșcat. Penajul ventral alb-gălbui. Pe piept ușor roșu-roziu. Rectricele mediane cafenii-negricioase, următoarele albe la bază, iar cele mai externe albe pe 2-3 din lungime. Ochii cafenii. Ciocul negru. Picioarele negricioase. La femelă și tineri, penajul dorsal cafeniu-ruginiu deschis, ondulat-albicios și cafeniu închis. Penajul ventral galben-albicios, pe piept cu o pată semilunară sau linii ondulate cafenii-sure. Când aripile sunt strânse, nu se observă nici o pată albă. Peste ochi trece o dungă cafenie. Remigea a 2-a mai mare decât a 5-a și mai scurtă decât a 4-a.

Reproducere – cuibul este construit în măcănișuri, la 1-3 m de la sol; în formă de cupă, solid, construit din iarbă, tulpini de diferite plante și mușchi; căptușit cu păr, rădăcini fine, puf și ceva lână. Construiește în special femela. Ponta este formată din 5-6 ouă, depuse la mijlocul lunii mai până la începutul lunii iunie; sunt fusiforme, netede, lucitoare, verde deschis, oliv, roz, ruginii, smântânii sau aproape albe, cu pete la partea groasă a oului, de culoare variabilă, corespunzător culorii de bază. Incubația este realizată într-un interval de 14-16 zile. Clocește

cu precădere femela, hrănită de mascul și schimbată de acesta în mod excepțional. Pui sunt nidicoli, golași, cu gâtulejul galben portocaliu și umflătura marginală a ciocului galben deschis. Mai rămân în cuib 12-16 zile după elozieune, fiind îngrijiți de ambii părinți. Femela îi acoperă în primele zile, iar mascului aduce hrana; mai târziu participă și femela la căutarea hranei. Puii sunt hrăniți de părinți încă 3-4 săptămâni după ce zboară din cuib.

Hrana – se hrănesc în special cu pui de păsări mici, insecte, șoareci.

Fenologie – oaspete de vară, din aprilie până în octombrie.

Habitat – trăiește în regiuni de șes cu boschete și arbuști, pe văile largi ale râurilor montane până la pășunea alpină.

Răspândire în Europa – răspândit în toată Europa.

Răspândire în România – larg răspândit; abundența maximă se înregistrează la deal și câmpie.

Efective – 400,000-800,000 perechi, sau chiar mai numeros.

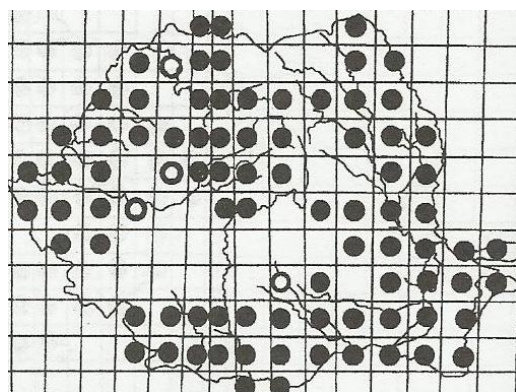
Protecție - Directiva Păsări 79-409 EEC (anexa I), OUG 57-2007 (anexa 3), Convenția Berna (anexa II).

Lanius minor (Gmelin, 1788) – Sfrâncioc cu frunte neagră

Morfologie externă – aripa 111-123 mm; coada 85-99 mm. Penajul superior cenușiu-deschis, cel inferior alb, nuanțat pe piept cu roz-roșiatic. Fruntea și regiunea orbiculară negre. Aripile negre cu irizații violacee și o pată albă. Rectricele mijlocii negre, cele laterale cu steagul extern alb. Irisul cafeniu închis. Tinerii cu fruntea albă-murdar. Abdomenul alb-gălbui, cu linii ondulate transversale, sure. Vârful aripilor cu marginile albe.

Reproducere – cuibul este construit lângă trunchiul copacilor, construit în special din pelin, dar și din crenguțe, fire de iarbă și rădăcini, căptușit cu pene, rădăcini, fire de iarbă fine și lână. Ponta este formată din 4-5 ouă, depuse în mijlocul lunii mai; sunt fusiforme, netede, lucitoare, verde deschis sau verde-albăstrui, mai rar smântâniu sau maro-ruginiu, cu puncte sau pete oliv, maro-oliv sau gri deschis, mai numeroase la capătul rotund al oului. Incubația este realizată într-un interval de 15 zile. Clocește cu precădere femela, o singură dată pe an. Puii sunt nidicoli; îngrijiți de ambii părinți; părăsesc cuibul după circa 2 săptămâni, înainte de a fi complet capabili de zbor.

Hrana – este formată din insecte mari, melcișori, rareori pui de păsări și șoareci. Prada prinsă este adesea înfiptă în spini pentru a-i servi ca rezervă de hrană.

Fenologie – oaspete de vară, din aprilie până în septembrie.

Habitat – trăiește în ținuturi deschise, uscate, cu pălcuri de arbuști, în locuri joase.

Răspândire în Europa – răspândit în centrul și sud-estul Europei.

Răspândire în România – specie larg răspândită și relativ numeroasă în zona de câmpie a țării.

Efective – 60,000-100,000 perechi.

Protecție - Directiva Păsări 79-409 EEC (anexa I), OUG 57-2007 (anexa 3), Convenția Berna (anexa II).